

hvorfor det er uvisst om min bok "Motoppgjøret" pr.9.4.40 utgis av n.forlag:

I min introduksjon av 1.1.80 til den konsentrerte forhåndsutgave av min bok, som jeg publiserte i januar i år, i et 60 siders utdrag til ca.1000 prominente nordmenn, advisertes at boken utkommer 9.4.40 dvs.40 år etter at den kollektiv dømte sargruppe jeg omtaler som følge regimets ordre av 14.4.40 til H.O.K.uret arrestertes som angivelig potensiell 5.kolonne - hvilket ikke kunne bevises.

Da jeg forleden talte med en konsulent i et Osloforlag, som ved innleveringen av mitt bok-manuskript tidlig i januar i år - på ca.400 A4 sider som denne - stilte seg positiv til resp.utgivelse, pr.9.4.40, så kom han med uttalelser som tyder på at det pågår et aksjon fra isfronthold for å forhindre utgivelsen av min bok av norsk forlag: Denne sa nemlig forleden til meg at "han ved nærmere ettertanke allikevel var kommet til at"forlaget, ved nu 40 år etter å utgi disse avslørende beretninger, ville kunne risikere å utsattes for en meget sterk kritikk fra ennå levende nordmenn som hadde spilt en avgjørende rolle i den forbindelse på anklagersiden!" Jeg svarte kun at jeg sterkt beklaget at han som bok-konsulent, etter min mening, totalt hadde misforstått sin oppgave i et demokratiske nettopp var å bidra i fremførelsen i berettiget kritikk mot udemokratiske overgrep - og at fidsmomentet i denne forbindelse må være av underordnet betydning. Så fikk jeg utlevert mitt manuskript men det synes ennå uvisst om dette vil bli antatt av et annet norsk forlag idet 3 konsulent-er jeg tidligere hadde talt med alle fremførte den innvending at "det nok desværre ennå er for tidlig "å la motparten få komme til ordet på en slik måte". Som om disse jeg forsvarer skulle være noen "motpart" ...

Derfor synes det nu i februar ennå uvisst hvordan disse 400 A4 sider som denne vil kunne publiseres men om det skulle vise seg umulig å få ugitt en slik bok på et norsk forlag så må jeg selv besørge utgivelsen som hittil, dvs. at jeg 1) må suplere de i januar i år utgitte kapitel-utdrag og 2) så må jeg komplettere boken med å utgi de resterende tidligere utelatte kapitler i den forbindelse henvises til bokutdraget sider 32-33 kalt "Korte sammendrag av de 6 her sløyfede kapitler" I et av dem berøres Altmark-saken, hvorom J.G. Røder har følg.korrigerende innlegg i Aftenposten 12.2.80: "I sin artikkel: "Fremmede makter på norsk område" i Aftenposten 2.ås.skriver Berit Nøkleby følgende="Ifølge de int.nøytralitetsregler hadde 'Altmark' rett til gjennomfart i norske farvann." Det er uriktig, Tyskland hadde ingen rett til å transportere krigsfanger via norsk sjøterritorium.Norge hadde derfor ingen plikt til å la "Altmark" passere" Det er således klart at Norge UNNLOT å forsvare sin nøytralitet når skipet fikk passere gjennom en stor del av vårt sjøområde, og til og med krigshavn-område uten full undersøkelse -bare på grunnlag av at den tyske skipskaptein muntlig forsikret at han ikke hadde fanger ombord.At apteinen nektet undersøkelse var i seg selv nok til at skipet måtte mistenkes.Samtidig er det dog klart at den britiske aksjon mot Altmark i seg selv var folkerettsstridig og kun var berettiget om om det kunne bevises at Norge tillot den tyske passasjen mot bedre vidende..." Etter mine samtaler med disse

og andre norske forlagskonsulenter tør jeg påstå at også de større Osloforlag domineres av over-liberale og radikale sådanne.Og da et kjent stort Osloforlags toneangivende konsulent for endel år siden spurtes om hvorfor forlaget kun utgav radikale bøker (litteratur) så svarte denne slik: "Men vi får da omtrent aldrig noe manuskripter fra konservative forfattere???" Selvom det er velkjent at politisk propaganda drives mest bevisst på radikalt hold så tillater jeg med å betvile denne påstand, og formode at disse foretar en bevisst prioritering som antydnet.En av de få unntagelser fra denne regel synes å være NA forlag som ifjor utga "Kommu-nazismen". hvor Q.s opportunisme bekreftes:Q.begynte sin pol.karriere som sosialist:Q.tilbød i 1924 sos.og komm.å organisere røde garder! Det visste ikke Bp.da han i 1931 ble forsvarsmin.Og Q.klarte også å bluffe konserv.patrioter i 1933.Men om de da ble NS-medl.så ble deres gode tro siden mistenkeliggjort.Fra 1945 kreves at de burde alt da ha gjennomskuet Q.no 2/3 av Stortinget i 1932 ikke gjorde,da de støttet hans antikommunisme!

16.II.80

h.r.adv.E.Lindenskiöld

Det er utgitt flere bøker om det s.k. Altmark-affæren og samme dag som J.G.R. skrev om den i Aftenposten hadde også G.F. Harbitz et leserbrev derom hvorav her følgende utdrag gjengis: "B.N.s fremstilling av Altmark-saken 2.ds. var nok sterkt forenklet: ifølge Haag-konvensjon hadde krigsførende lands skip rett til "uskadelig passasje" (passage inoffensif) Det neutrale farvann skulle m.a.ord. ikke brukes til krigerske operasjoner. Ifølge norske myndigheter var dette ikke tilfelle med Altmark - båten var kun på vei hjem. Men britene hevdet at Altmarks transport av krigsfanger måtte tolkes som "fullførelse av krigerske operasjoner." Det var m.a.ord sterkt delte meninger om det i denne aktuelle sak dreiet seg om "uskadelig passasje"? Hva som dog er ubestrift er at Norge gjorde klart brudd på neutralitetsbestemmelsene ved å la Altmark eskortere gjennom Bergens krigshavn. Båten kunne behandles som handels- eller krigsskip, i førstnevnte tilfelle burde den ha vært underkastet en skikkelig inspeksjon. Da ville de norske inspisierende myndigheter ha oppdaget at det befant seg 300 fanger ombord og sluppet dem fri. Men om båten skulle klassifiseres som krigsskip hadde den immunitet, dvs. rett til å nekte inspeksjon. Men da kunne den heller ikke passere krigshavn. Da kapteinen på Altmark nektet "supplerende inspeksjon" gjorde sjefen for 2.sjeforsvarsdistrikt admiral T-N. det eneste korrekte - han dirigerte båten utenom krigshavnen. Hans avgjørelse ble imidlertid omgjort av kommand. admiral efter samråd med UD Dette var ikke første norske brudd på neutralitetsreglene. Det er beklageligvis en historisk kjensgjerning at ingen av de stridende lands regjeringer hadde noen tiltro til vår evne til å føre en fast og konsekvent politikk på dette felt...." Denne samtidige reaksjon på B.N.s "orientering" av 2.II.80 viser at det ennå er stor interesse for hvordan Norge forholdt seg efter at den 2. verdenskrig ble innledet i september 1939. Men det mangler ennå meget på at folket har en ordentlig innsikt i dette forspill til Norges involvering i samme - som har vært beskrevet mere eller mindre objektivt i en rekke bøker, hvorav dr. Scharffenbergs "NORSKE AKTSTYKKER til okkupasjons forhistorie" bør fremheves. Da dette gedigne verk utkom i 1950 på 422 store sider så var de fleste altfor opptatte av efterbestraffingen av de politisk dømt til besindig å lese det dr. S. skrev for mere enn 30 år siden. Her hvad forlaget sa da den dengang presenterte boken: Dr. S. hevder at de fleste nordmenn er helt uvidende om okkupasjonens virkelige forhistorie og ikke vil oppgi myten om at tyskerne hadde all skyld for den ulykken vi ble kastet ut i. Heller ikke vil de se feilen i regjeringens utenriks- og forsvarspolitik, som dr. S. mener var sterkt påvirket av partihensyn! Dr. S. spør om Norge ved en klokere politikk som under 1. verdenskrig kunne sloppet å bli trukket inn i krigen??? Det er dokumenter og belysning av det problem dr. S. publiserte i sitt verk. I et innledende kap. på ca. 50 sider gir dr. S. et overblikk over utviklingen frem til 9.4.40. Han konkluderer kapitlet med at det eneste boremiddel mot uvidenheten om de faktiske forhold er å få frem alle hemmelige dokumenter derom i Norge og i utlandet!

Dr. S. mente at det er vitenskapsmenns plikt å forsøke å finne også denne sannheten uten bias, og at den tilslutt vil bli funnet. Men enhver som har fulgt med i denne utvikling vet at ennå er det meget om Norges holdning før 9.4.40 som forsøkes mørklagt. Her erindres om at alt i 1961 utga den bekjente engelske krigshistoriker A.J.F. Taylor sin bok "The origins of the 2. world war." Her på hvordan den ble mottatt: "Ingen som fordøyer den vil se på denne periode på samme måte som før". (Peloff i Sunday Telegraph) Taylor lot seg ikke påvirke av populære myter i sin beretning om det som hendte før 1.9.39. Foot i Tribune skrev: Taylor is the most readable sceptical and original of modern historians. His book convinces and startles. Forordet kaller Taylor: Second Thoughts, så 1. Forgotten problems 2. The Legacy of world war I 3. Post-war decade 4. End of Versailles... 7. Anschluss... 10 War of nerves, 11. War in Danzig. - Men her later det til at ingen historikere ennå tør bruke ordet Versailles i slik forbindelse men det kapital 4. er på hele 30 sider, dvs. ca. 10% av bokens omfang, det samme som sluttkapitlet WAR for Danzig? som opptar 34 av bokens 357 sider. T. analyserer årsakene til at krigsforhandlingene mellom Sovjet og vestmaktene tidlig i aug. 1939 brøt sammen: They wanted Sovjet as a convenient auxiliary - there was also a difference of strategical outlook... They still thought in terms of the western front of the w.w.I. exaggerating the strenght of defensive positions. Germany would collapse under the pressure of a blockade. They saw Sovjets demand to advance through Polen only as a political manoeuvre: destroying her political independence. Which were the russian designs, and strategical conceptions?

2.18 til sin 10-årsring av 10.11 om avviket "det oppgjøret" utgivelse av norsk forlag pr. 9.4.80 - 40 år etter 9.4.40 - enn synes uvis om det var de borg. Stortingsrepr. bekjent før de i denne sesjon avgjør Ap.s krav om en kollektiv diskrimineringslov mot alle ts.dømte, dvs. også de som fikk s.k. "amnestidommer" og også disse 2% som av patriotiske grunner ble NS-medl. 1933-36 og som 14.4.40 ble rammet av Ap-regjeringens ordre til NOX om å uskadeliggjøre 5% kolonnen...

Aftenpostens faste medarbeider Berit Møkleby, som i de 8 måneder sept. 79 april 1980 skriver serien om "Norges vei inn i krigen", kom i februardelen 2.2.80 betitlet "Fremmede makter på norsk område" inn på Altmark-affæren (der var også innfelt avisens forside 17.2.40 hvor det øverst over hele forsidens i en stor overskrift meldtes at "Engelsk krysser border tysk skib i norsk farvann." Så opplyses i mindre overskrifter at "Det hadde 400 britiske fanger ombord som de engelske krysser bemærktiget seg." og "Norges regjering protesterer i London: krever erstatning og fangenes utlevering!") Avisen gjenga bilder av Altmark, og torpedobåtene "Teist" og "Skarv" sammen med M/L "Olav Trygvason" i Jæssingfjorden

I anledning av at det så i to her gjengitte leserbrev ble gitt "korrigerende" informasjon derom anså B.N. det nødvendig 15.2.80 å publisere et utførligere artikkel kalt "Altmark-saken og Norge", hvorav her gis følg. utdrag:

Det er ingen tvil hvor alle 'gode nordmenn's sympati lå såvel før som etter 9.4.40 ang. Altmark-saken; folk flest var britisk-vennlige.. Dette gjaldt også N-regjeringen, Ap. og dets regjering tok avstand fra nazismen fra første stund. Ap-regjeringens handlemåte i Altmark-saken var derfor hverken diktert av noe ønske om å hjelpe tyskerne eller å gjøre det vanskeligere for britene. - Men uansett sympati eller moralsk rett så hadde saken også en norsk side, som det var regjeringens oppgave og plikt å ta seg av. Norge var i febr. 1940 et neutralt land: begge krigsførende parter hadde ved krigsutbruddet (1.9.39) anerkjent denne neutralitet. Som neutralt land hadde Norge visse rettigheter og plikter, fastslått i folkeretten! - Spørsmålet om Altmark-saken, folkeretten, og norsk behandling av den er utførlig behandlet fl. steder. De mest sentrale kilder er "Altmark-saken" i bilag til Innstilling fra U.K. av 1945 og Omsorg: Altmarkpsaken, skrift utgitt av UD's arkiv. I den sistnevnte finnes bl.a. prof. Castbergs EM om saken og dens folkerettslige sider (C. var UD's konsulent i folkerett)

Så over til de spørsmål som nu er blitt reist: 1. Altmark seilte IKKE under tysk flagg, skipet førte Reichsdienstflagge, det var altså statskip og var oppført i den tyske skipslisten som hjelpeskip for marinen. 2. Krigsskip og statskip hadde rett til s.k. uskadelig gjennomfart (passage inoffensif) av neutralt sjøterritorium, fastslått i Haagkonv. av 1907 og gjentatt overfor nordiske land av GB i mai 1939 3. Såvel krigsskip som hjelpeskip kunne under "uskadelig gjennomfart" ha fanger ombord, hjemmel for dette fant Castberg bl.a. i Haagkonv. samt i en uterenskomst om behandling av krigsfanger av 1929, ratifisert såvel av Norge som GB, Frankrike og Tyskland. 4. Altmark hadde som statskip rett til å nekte ransakning. Ang. norsk marines behandling av A-saken er såvel Castberg som UK enige i at den holdt seg til folkeretten og neutralitetsreglene - bortsett fra ett punkt: Altmark fikk tilladelse til å gå gjennom Bergen krigshavn dvs. et område rundt Bergen havn som er sperret for andre lands krigsskip av sikkerhetsmessige grunner. Årsaken til denne feil var at nordmenn var klar over hva slags skip Altmark var, man mistenkte at det var krigsfanger ombord og man var redd for at britene skulle angripe det innenfor 3 milsgrensen. For å unngå at Altmark måtte gå for langt til havs - utenfor krigshavnen men innenfor grensen - og for å bli kvitt det hurtigst mulig sendte man Altmark gjennom krigshavnen m. eskorte. Det var ingen feil som berettiget til britisk angrep i norske farvann; Cossacks angrep var if. folkeretten et klart brudd på Norges rett som neutral stat, det var selvtækt på en annen stats område, en stat hvis neutralitet britene hadde lovet å respektere! - Churchill oppfordret Norge i en radiotale til å oppgi sin neutralitet og stille seg på vestmaktens side. Det kunne ha vært konsekvensen av norsk sympati for britenes sak men det var det dengang ikke grunnlag for i Stortinget og knapt heller i folket... "De som dengang forsvarte brit. overgrep kaltes under okkupasjonen jessinger, et begrep som okkupasjonstidens makthavere i sin propaganda nedsettende brukte om anglofile men som av motstandspropaganda ble gitt en utvidet betydning. Og norsk ungdom vet at den aldri må forsøke å efterlyse logikken i dette - hverken 40 eller 60 år etter 1940 fordi dette begrep har intet med fornuft å gjøre men er blitt et følelsesmessig symbol som forlenget er omgitt av historisk patina..."